

RECENSIE

Jan Willem de Vriend is een fijnslijper

Jan Willem de Vriend is de leukste dirigent van Nederland. Hoor de Leidenaar praten over zijn muziek en zelfs de grootste scepticus raakt ervan in de ban. Bij het Combattimento Consort Amsterdam, het ensemble dat hij dertig jaar lang vanaf de eerste stoel leidde, bouwde hij al musicerend en vertellend een warme band op met zijn publiek. Bij philharmonie zuidnederland is hij vaste gast. Het moeten amusante repetities zijn met zo'n causeur op de bok.

Maar wat heb je eraan als het klinkende resultaat slechts ten dele voldoet. Want de Vriend kan een orkest als de beste oppoken, fijnslijpen is er niet bij, bleek uit de vertolking van Haydns 39ste symfonie, een stuk dat met zijn abrupte stiltes en dyna-

★★★★☆
DOOR MAURICE WICHE

'De wereld van Schubert'
Gehoord: door philharmonie zuidnederland
In: Theater a/h Vrijthof (11-5)
Nog in: Venlo (16-5), Heerlen (19-5)

mische contrasten invloeden verdraagt van de Sturm und Drang. In het langzame tweede deel - wonder van gratie en variatie - werd amper ingezoomd op nuances. Frases klonken recht toe recht aan, net als in het daaropvolgende menuet, dat onder de Vriends handen meer weg had van een klompdans. Fnui-kend: de bij herhaling gesmoorde

hobo's - leidende melodiestem - in het hart van dit deel.

In de drie delen uit Schuberts muziek bij *Rosamunde*, een grotendeels verloren gegaan toneelstuk, werd samengewerkt met Toneelgroep Maastricht. Niet voor het eerst, niet voor het laatst: komend seizoen zullen zij vaker van de partij zijn. De insteek - context verschaffen, prikkelen - is zonder meer te waarderen. Acteur Stijn Vervoort wist met name in zijn tweede monoloog over Schuberts vroege dood („Ik ben de componist met de meeste première-námijn dood”) de aandacht naar zich toe te trekken. Een gevoelige vertolking van de *Entr'acte* was het gevolg, met smachtend raderwerk en een kietelende dialoog tussen klarinet en hobo. Daarmee was alles

gezegd: in de *Overture* bliezen overheersende trompetten en trombones hun mede-blazers van tafel - het mocht allemaal van de dirigent - in de *Balletmuziek* klonken hele zinnen gespeend van magie.

Dat deze recensie net die ene ster meer krijgt is te danken aan pianist Dejan Lazic, de Kroaat die Mendelssohns *Pianoconcert* met fantasievolle spontaniteit - hij wel - tot leven blies. Hoogtepunt was het langzame middendeel, waarin hij de toetsen weergaloos liet zingen. Dat hier een meester aan het werk was die uitstekend raad wist met zoete liefkozingen en flierefluitende melodien bleek ook uit het slotdeel, waarin hij een mix van pathos en sprankeling aanstekelijk overgoot met opborrelend vuur.

150518 De Limburger